

[Kai Moltke.]

hurtigt skal nå derhen. Det er for det første, at man får billige jordpriser, så at grunden ikke bliver ved med at udgøre en stigende andel af ejendomsværdien; det er tillige spørgsmålet om maksimalpris med hensyn til byggegrunde i stedet for fortsættelse af den nuværende himmelflugt. Det næste — det ved vi alle godt — det er at blive af med den nuværende høje rente, for det er ikke muligt at bygge til en rimelig pris med de nuværende finansierings- og rentereformer. Det tredje må vel være spørgsmålet om omkostningerne ved byggeriet bortset fra finansieringsomkostningerne, og her kommer vi jo ind på montage- og industrielt byggeri som noget af det, der bevidst må bruges i den givne situation til at bringe de tekniske byggeomkostninger ned. Men man kan jo sige, at hidtil er udviklingen gået i den anden retning, og det er jo det, som gør én mere og mere skeptisk.

Regeringen har som sit almindelige mål opstillet det at bremse inflationslinjen og skabe et stabilt pris- og udgiftsniveau; der er bare det mærkelige ved dette stabile pris- og udgiftsniveau, at „denne lov gælder ikke for Færøerne“, men i særdeleshed gælder den ikke for hele boligområdet, for her har vi det absolut ustabile, nemlig det stadig stigende niveau. Derfor kommer man på et tidspunkt, hvor vi har talt så meget om den valutamæssige begrundelse for at foretage en vis forbrugsindskrænkning, til den anskuelse, at boligpolitik og lejeniveau fortsat for regeringen og regeringspartierne er det store dræn, hvorigennem man begrænser købekraften hos de brede dele af befolkningen. Nu står vi altså her; vi ved, at de store årgange er på trapperne, og vi ved, at det er vanskeligt for de helt unge at komme ind i en lejlighed, og så kan man sige, at den hidtidige bygge- og boligpolitik nærmest har virket som en løftestang for fortsat forhøjelse af huslejen også for de ældre lejligheder, som endnu befinder sig på et billigt niveau. Det er denne kurs,

der efter min mening snarest muligt bør afbrydes.

Med hensyn til selve lovforslaget eller rettere sagt dets hovedparagraffer er det jo rigtigt, hvad der er blevet sagt her, at skulle man alene se på paragrafferne, blev man ikke så forfærdelig meget klogere. Imidlertid behandler vi her både lovparagrafferne og den højtærede boligministers program for det fremtidige byggeri, og jeg må sige, at jeg hørte med udelt glæde og i den størst mulige enighed på, hvordan det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen erkendte, at de sociale boligselskaber i den forløbne tid var den eneste form for byggeri, der havde kunnet følge den sociale linje, sådan at man havde holdt et nogenlunde overkommeligt prisniveau. Men når jeg har udtrykt denne form for enighed, må jeg sige, at det er den slags udtalelser, som samtidig fremkalder forventninger om, at man tager konsekvensen af sådanne synspunkter, og derfor så jeg med stor interesse den højtærede boligministers fremsættelse, hvori han siger følgende om det 3-årige byggeprogram:

„I dette program er der fastsat en ramme for det sociale byggeri på 10.000 lejligheder svarende til påbegyndelserne i det sidste par år og svarende til den i boligloven fastsatte kvota for dette byggeri.“

Jeg må for en gangs skyld ærlig talt spørge den højtærede boligminister, om det nu er en fuldt ud korrekt gengivelse af den stilling, som er sikret de sociale boligselskaber inden for lovens rammer. Jeg kan huske — jeg var i sin tid med i udvalget vedrørende byggeoven — at i denne lov findes i § 23 et stk. 2, som handler om den automatiske overføring til socialt understøttet boligbyggeri i tilfælde af, at det private understøttede byggeri ikke opfylder sin kvota. Ja men ministerens erklæring om et bestemt antal lejligheder rummer vel ingen bebudelse af, at dette tal, der er sikret socialt boligbyggeri, ligger fast, at denne paragraf i boligloven er sat ud af